

Kitab Yoél jeung Garéja Advent Poé Katujuh Laodikia — Nomer Tujuh

Jeff Pippenger

2025-12-09

Nomer Tujuh

Dina sababaraha artikel anu kahiji kami geus ngasupkeun éta petikan tina The Desire of Ages anu nyangkem perkara Kristus nampilkeun misil kebon anggur ka urang Yahudi anu sok ngabelesat. Misil ngeunaan pupujian kebon anggur téh ogé mangrupa pupujian Musa jeung Anak Domba anu ditembangkeun ku saratus opat puluh opat rébu, jeung ilham ngabéjaan ka urang yén hiji “pupujian” dina nubuat ngawakilan hiji “pangalaman.” Saratus opat puluh opat rébu nuturkeun Anak Domba ka mana bae Anjeun angkat, ku sabab kitu maranéhna bakal ngalangkungan pangalaman anu sarua sakumaha anu kaalaman ku Kristus jeung Musa. Kristus salaku omega tina sajarah nubuat Israil baheula, jeung Musa salaku alfa tina sajarah nubuat Israil baheula, duanana hirup dina mangsa-mangsa anu saajar nalika hiji umat perjangjian anu ti heula keur dipaliré, sedengkeun hiji umat perjangjian anu anyar keur dipilih. Saratus opat puluh opat rébu nembangkeun pupujian Musa jeung Anak Domba ku cara ngalaman hiji sajarah nalika hiji umat perjangjian anu ti heula keur dipaliré—sedengkeun Gusti ngalebet kana perjangjian jeung umat perjangjian-Na anu panungtungan.

Sacara nubuatan, nalika Kristus ngedalkeun éta misil, hal éta saluyu jeung Petrus anu nyarita ka urang Yahudi anu sok ngabantah dina poé Pentekosta. Dina krisis panungtung, Yesus anu ngedalkeun éta misil ka urang Yahudi anu sok ngabantah, ngawakilan jalma-jalma anu keur ngagalindengkeun lagu kebon anggur ka para nu mabok ti Éfraim. Petrus keur ngedalkeun lagu anu sarua dina Pentekosta, ngan anjeunna ngagalindengkeunana dina laras Yoél. Lagu kebon anggur téh nya éta lagu ngeunaan hiji umat perjangjian baheula anu keur ditalak dina waktu anu sarua nalika hiji umat perjangjian anyar keur dikawinkeun ka Gusti. Para parawan anu kungsi kuciwa sarta asup kana mangsa tunda keur nungguan perkawinan, jeung panggeuing anu sampurna nyaéta yén maranéhna keur nungguan pamasangan meterai ka saratus opat puluh opat rébu.

Kitab Yoél dimimitian ku pasal kahijina anu nerangkeun kumaha kebon anggur Allah geus diruksak ku jalma-jalma anu nginum anggur jeung inuman keras, anu “anggur anyar”-na geus dipupus tina sungut maranéhna. Pas Yesus ngawartosan urang Yahudi yén karajaan maranéhna baris dicokot ti maranéhna sarta dipasrahkeun ka sakelompok patani kebon anu bakal ngahasilkeun buah-buah sajati tina kebon anggur éta, Yesus tuluy ngalih sarta nyutat ngeunaan batu juru di Bait Allah anu geus disisihkeun, padahal geus ditakdirkeun pikeun jadi batu puncak. Awal baris diulang deui dina ahir, sarta nalika bebeneran ieu ditepikeun, éta dipidangkeun minangka “matak pikaheraneun.”

“Patokan sebutan kahiji” dina Firman Allah méré terang ka urang yén ku sabab Yoel mimiti nyarioskeun karuksakan kebon anggur, éta téh jadi titik poko anu pangutamana dina kasaksianana. Yoel henteu nyalira, sabab unggal nabi utama ngamimitian kasaksianna ku nyanghareupan

dosa-dosa jeung kaayaan Israil anu leungit.

Dina Yesaya dua puluh dalapan, “jalma-jalma nu nyeungseurikeun anu maréntah” di “Yerusalem” dipidangkeun minangka “jalma-jalma mabok ti Epraim,” jeung minangka “makuta kasombongan.” “Makuta” ngalambangkeun kapamingpinan, sarta “kasombongan” ngalambangkeun watak satanis.

Para nu mabok dipasanggirkeun jeung nu kari (“sésa”) anu jadi “makuta” kamulyaan Allah, sabab dina hujan panungtungan Gusti ngadegkeun “karajaan kamulyaan”-Na, sakumaha dilambangkeun ku Anjeunna ngadegkeun “karajaan rahmat” dina kayu salib. Karajaan rahmat dina kayu salib ngalambangkeun karajaan kamulyaan dina hukum Minggu.

Hujan pamungkas mimiti dina 9/11 nalika pamegelan ka saratus opat puluh opat rébu sarta pangadilan ka nu hirup ogé mimiti. Dina mangsa pamegelan, pangcurahan Roh Suci mimiti dina 9/11, sakumaha Isa ngambuskeun sababaraha tétés. Ieu téh pondasi, sarta pangcurahan Roh Suci dina Ceurik Tengah Peuting nyaéta batu panutupna. “Marvelous” mangrupa lambang tina jaman pangcurahan Roh ti “9/11 nepi ka hukum Minggu.”

Lambang anu saajar, tapi sabalikna, tina “makuta” anu ngawakilan kapamingpinan ditepikeun dina carita Yesaya dua puluh dalapan nalika para nu mabok anu maréntah Yerusalem dipaliré sarta kapamingpinan garéja Allah dipasrahkeun ka anu kari. Ieu ngagambarkeun misil kebon anggur. Makuta nu mabok dicabut, sarta saratus opat puluh opat rébu tuluy jadi makuta anu ngawakilan karajaan Kristus. Yesaya ngajarkeun bebeneran anu sarua dina pasal dua puluh dua nalika Sebna dialungkeun ka nagri anu jauh sarta digantikeun ku Elyakim. Boh para nu mabok ti Epraim boh Sebna dina pasal dua puluh dua, duanana ngawakilan kapamingpinan umat perjangjian Allah anu baheula keur dipaliré.

Zakaria netelakeun Asupna Kameunangan, anu ogé mangrupa Panjerit Tengah Peuting, sarta ayat-ayat satuluyna saluyu jeung Yesaya ku netelakeun umat Allah minangka makuta.

Gumbirakeun pisan, eh putri Sion; suraklah, eh putri Yerusalem: tingali, Rajamu sumping ka maneh: Anjeunna adil, jeung mawa kasalametan; handap asor, sarta tunggang kalde, nya éta anak kalde, anak ti indungna. Jeung Kami bakal mupus kareta perang ti Epraim, jeung kuda ti Yerusalem, sarta panah perang bakal dipupuskeun: jeung Anjeunna bakal ngucapkeun katengtreman ka bangsa-bangsa kapir: sarta kakawasaan-Na bakal ti laut nepi ka laut, jeung ti walungan nepi ka tungtung-tungtung bumi.

Ari maneh, ku getih perjangjian maneh, Kami geus ngaluarkeun para tawanan maneh ti liang anu taya caina.

Baliklah maraneh ka benteng nu pageuh, eh maraneh para tawanan pangharepan; malah dina ieu poe keneh Kami ngadawuh yen Kami bakal mulangkeun ka maneh dua kali lipet; lamun Kami geus ngabengkokkeun Yuda pikeun Kami, ngeusian gondewa ku Epraim, sarta ngagerakkeun putra-putramu, eh Sion, ngalawan putra-putramu, eh Yunani, jeung ngajadikeun maneh kawas pedang jalma perkasa.

Jeung PANGERAN bakal katingali di luhur maranéhna, sarta panah-Na bakal ngapung kaluar saperti kilat; jeung PANGERAN Allah bakal niup tarompet, sarta bakal maju jeung angin

puyuh ti kidul. PANGERAN Nu Maha Kawasa bakal ngabéla maranéhna; sarta maranéhna bakal ngalalap, jeung nundukkeun ku batu umban; sarta maranéhna bakal nginum, jeung ngagorowok saperti ku pangaruh anggur; sarta maranéhna bakal pinuh saperti bokor-bokor, jeung saperti juru-juru altar. Jeung PANGERAN Allah maranéhna bakal nyalametkeun maranéhna dina poé éta saperti domba-domba umat-Na; sabab maranéhna bakal jadi saperti batu-batu makuta, diangkat luhur saperti panji-panji di tanah-Na. Sabab sakumaha agungna kahadéan-Na, jeung sakumaha agungna kaéndahan-Na! Gandum bakal ngajadikeun para nonoman bungah, jeung anggur anyar para mojang. Sakaria 9:9–17.

Ayat ka-11 (9/11) nyebutkeun, “Sedengkeun maneh oge, ku getih perjangjian maneh, Kami geus ngaluarkeun para tawanan maneh ti liang anu taya cai.” Kristus netepkeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu, jeung minggu éta dimimitian dina waktu Anjeunna dibaptis. Salila tilu satengah taun Kristus lumampah di antara manusa, sarta dina mangsa panutup tina tilu satengah taun éta Kristus ngalaksanakeun ramalan Jakaria anu nandaan asupna Al Masih kalayan kameunangan ka Yerusalem. Panjerit Tengah Peuting ngamimitian hiji mangsa anu ngantunkeun kana pupusna, panguburan, jeung kabangkitan Kristus. Baptisan Kristus ngagambarkeun pupusna, panguburan, jeung kabangkitan-Na, ku kituna awal jeung ahir tina mangsa tilu satengah taun téh sarua.

Baptisan Kristus melambangkan 9/11, dan 9/11 menandai permulaan suatu masa yang berakhir pada hukum hari Minggu. Pada 9/11 hujan akhir mulai direnjis-renjiskan, dan pada hukum hari Minggu hujan itu dicurahkan tanpa ukuran, sebagaimana dilambangkan oleh Kristus ketika Ia mengembusi para murid dengan beberapa titik hujan terlebih dahulu sebelum pencurahan pada hari Pentakosta.

Zakaria 9:11 saluyu jeung 9/11 sarta ogé jeung Pamenta Tengah Peuting anu ngarah kana hukum Minggu. Dina 9/11, amanat Laodikia sumping jadi bebeneran kiwari sakumaha éta geus kajadian dina taun 1856 jeung 1888. Amanat Laodikia dipasihkeun ka jalma-jalma anu teu sadar yén maranéhna geus paéh. Maranéhna aya dina hiji “liang” tanpa amanat hujan panungtungan, sabab liang maranéhna teu boga cai. Lamun Laodikia ngan saukur ngabales panto haténa anu keur diketok, Gusti bakal ngangkat maranéhna kaluar tina liang éta, sabab nepi ka waktu panto rahmat nutup dina hukum Minggu maranéhna téh “tawanan pangharepan.”

Ngeunaan maneh ogé, ku getih perjangjian maneh, Kami geus ngaleupaskeun para tawanan maneh ti liang anu euweuh caina. Baliklah maraneh ka benteng anu kukuh, eh para tawanan pangharepan; enya, dina ieu poé kénéh Kami ngadawuh yén Kami baris mulangkeun ka maneh dua kali lipet. Jakaria 9:11, 12.

9/11 nguatkeun eta pesen anu sumping dina taun 1989. Eta pesen téh nya eta pekabaran malaikat katilu, tapi dina struktur jeung istilah gerakan pembaruan Millerite, taun 1989 nandaan datangna malaikat kahiji. Pekabaran malaikat kahiji dikuatkeun dina 11 Agustus 1840 ku hiji panggenapan nubuat ngeunaan Islam, sarta ieu ngaidentifikasi yen datangna malaikat katilu dina 1989 bakal dikuatkeun ku hiji panggenapan nubuat ngeunaan Islam.

Nalika nubuat Islam dikukuhkeun dina 11 Agustus 1840, malaikat dina Wahyu sapuluh turun, ku kituna ngalambangkeun turunna malaikat dina Wahyu dalapan welas dina 9/11. Pangkuatan malaikat kahiji dina 1840, jeung pangkuatan malaikat kadua dina 1844, duanana ngalambangkeun pangkuatan malaikat katilu dina 9/11. Tanggal 18 Juli 2020 mangrupa datangna malaikat kadua sakumaha dilambangkeun ku kuciwa kahiji kaum Millerite dina 19 April 1844. Sajarah duanana pangkuatan malaikat kahiji jeung kadua dina sajarah Millerite, sarta ogé sajarah pangkuatan malaikat katilu dina 9/11, méré kasaksian ngeunaan pangkuatan amanat Midnigh Cry anu sumping dina Juli 2023.

Mangsa panyegelan dimimitian dina 9/11 jeung réngsé dina hukum Minggu. Ieu dimimitian nalika Kristus ngampuskeun sababaraha tétés hujan ahir, sarta dipungkas ku létah-létah seuneu anu mawa hiji amanat ka sakuliah dunya dina Pentakosta. Petrus ngidentifikasi Pentakosta minangka panggenepan Yoél. Ku sabab éta kanyataanana, hal éta netepkeun yén pangambusan Kristus ogé mangrupa panggenepan Yoél, sabab usum Pentakosta miboga awal jeung ahir anu tangtu, anu némbongkeun yén alfa ogé nya éta omega. Dina poé gugahna Kristus, kurban buah cikal sa'ir dipasrahkeun, sarta lima puluh poé ti harita dina Pentakosta kurban buah cikal gandum diangkat. 9/11 ngagambarkeun Panyaur Tengah Peuting anu datang pas saméméh sarta nungtun kana hukum Minggu. Panggenepan sampurna tina gambaran Zakaria 9:9 ngeunaan Panyaur Tengah Peuting téh sanggeus Juli 2023.

Girang kacida, hé putri Sion; surak bungah, hé putri Yerusalem: tingal, Rajamu sumping ka anjeun: Anjeunna adil, sarta mawa kasalametan; handap asor, numpak kana kalde, nyaéta anak kalde, anak ti kalde bikang. Zakaria 9:9.

Ku kituna, Zakharia satuju jeung simbolisasi Yesaya yén umat Allah téh mangrupa makuta, tapi anjeunna nambahan yén makuta éta ogé panji nalika anjeunna nyatet, “for they shall be as the stones of a crown, lifted up as an ensign upon his land“, sarta Zakharia deui ngaguar kabungahan anu patali jeung lambang-lambang Yoel ngeunaan “corn” jeung “new wine,” ku nyebutkeun, “corn shall make the young men cheerful, and new wine the maids.” Nalika urang mertimbangkeun catetan ngeunaan jalma-jalma mabok ti Éfraim dina pasal ka dua puluh dalapan, perhatikeun yén ieu téh pasal Kitab Suci anu ngidentifikasi “rest and the refreshing.” Ieu téh salah sahiji petikan utama dina Kitab Suci ngeunaan hujan ahir, ku kituna jalma-jalma mabok ti Éfraim ieu kudu sarua jeung para mabok anu diomongkeun ku Yoel.

Cilaka ka makuta kasombongan, ka jelema-jelema mabok ti Epraim, anu kaéndahan kamulyaanana ibarat kembang anu keur layu, anu aya dina puncak lebak-lebak nu subur milik maranéhna anu dikalahlakeun ku anggur! Tenjo, Gusti ngaboga nu perkasa tur kuat, anu saperti ribut hujan és jeung badai pangancur, saperti caah cai-cai nu kuat ngagulidag, bakal ngalungkeun éta ka taneuh ku panangan. Makuta kasombongan, jelema-jelema mabok ti Epraim, bakal diinjak ku suku; jeung kaéndahan kamulyaan, anu aya dina puncak lebak nu subur, bakal jadi kembang nu keur layu, jeung saperti buah pangheulana saméméh usum panas; anu lamun ku nu ningali katingali, bari kénéh aya dina leungeunna, langsung didahar béak. Dina poé éta PANGERAN Nu Maha Kawasa bakal jadi makuta kamulyaan jeung makuta kageulisan pikeun sésa umat-Na, jeung jadi roh pangadilan pikeun anu calik dina pangadilan,

jeung jadi kakuatan pikeun maranéhna anu ngabalikeun peperangan ka gerbang. Tapi maranéhna ogé sasab ku anggur, jeung ku inuman keras maranéhna nyasar; imam jeung nabi sasab ku inuman keras, maranéhna katelen ku anggur, maranéhna nyasar ku inuman keras; maranéhna sasab dina titingalian, maranéhna titajong dina pangadilan. Sabab sakabéh méja pinuh ku utah jeung kokotor, nepi ka teu aya hiji tempat ogé anu beresih. ...

Cing aranjeun sorangan, sarta héran; pek sasambat, sarta ngajerit: maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oléng, tapi lain ku inuman keras. Sabab PANGERAN parantos ngucurkeun ka maranéh arwah saré anu jero, sarta parantos meungpeuk panon maranéh: para nabi jeung para pamingpin maranéh, nya éta para paningal, ku Anjeunna parantos katutupan. Jeung sakabéh tetenjoan éta jadi ka maranéh saperti kecap-kecap dina hiji kitab anu disegel, anu dipasrahkeun ku jalma ka saurang nu palinter, bari nyebut, Mangga baca ieu, sim kuring nyuhunkeun ka anjeun; tapi anjeunna nyarios, Abdi teu tiasa; sabab ieu disegel. Jeung kitab éta dipasrahkeun ka anu teu palinter, bari nyebut, Mangga baca ieu, sim kuring nyuhunkeun ka anjeun; tapi anjeunna nyarios, Abdi teu palinter.

Ku sabab eta PANGERAN ngandika, “Ku sabab bangsa ieu ngadeukeutan ka Kami ku sungutna, jeung ku biwirna ngahormat ka Kami, tapi haténa geus dijauhkeun pisan ti Kami, jeung sieunna ka Kami téh diajarkeun ku parentah manusa; ku sabab eta, tempo, Kami baris neruskeun migawe hiji padamelan anu ajaib di antara bangsa ieu, enya hiji padamelan anu ajaib jeung hiji kaajaiban; sabab hikmat jalma-jalma bijaksanana bakal musna, jeung pangarti jalma-jalma calakanana bakal disumputkeun.” Cilaka maranéhna anu neangan jalan jero pikeun nyumputkeun rancanganana ti PANGERAN, jeung padamelanana aya dina poék, sarta maranéhna nyebut, “Saha anu ningali ka urang? Jeung saha anu nyaho ka urang?” Satemenna, ngabalik-balikkeun kaayaan ku maranéh téh bakal dianggap sarua jeung taneuh liat tukang nyieun guci; sabab naha hasil karya bakal nyebut ngeunaan nu nyieunna, “Anjeunna henteu nyieun ka kuring”? atawa naha barang anu dibentuk bakal nyebut ngeunaan nu ngabentukna, “Manéhna henteu boga pangarti”? Yesaya 28:1–8; 29:9–16.

PANGERAN baris ngalakukeun hiji “pagawéan anu ajaib” di antara para nu mabok ti Éfraim nalika Anjeunna nyabut hikmat jeung pangarti maranéhna, nyaéta dua unsur anu patali pisan jeung ngartos kana nambahanana pangaweruh nalika hiji pesen nubuat dibuka segelna. Ngan jalma-jalma wijaksana anu ngartos. Bagian tina éta “pagawéan anu ajaib” nyaéta nyabut pangaweruh anu dibuka segelna ku Singa ti kaom Yuda tina pikiran para nu mabok ti Éfraim. Pamisahan antara anu wijaksana jeung anu jahat téh mangrupa bagian tina “pagawéan anu ajaib” ti PANGERAN. Éta téh Injil anu langgeng. Sanggeus Kristus nungtun urang Yahudi anu resep paséa ku jalan misil kebon anggur, sarta ku kituna ngajebak maranéhna nepi ka ngedalkeun hukuman maranéhna sorangan, Anjeunna nanya hiji patalékan tina Jabur 118:

Batu anu dipiceun ku tukang-tukang ngawangun téh geus jadi batu poko di juru. Ieu téh padamelan PANGERAN; matak ngeunjeun dina panon urang. Ieu dinten anu dijadikeun ku PANGERAN; urang baris suka bungah jeung girang dina éta. Jabur 118:22–24.

PANGERAN bade ngalaksanakeun “hiji pagawean anu matak héran jeung hiji kaajaiban” ka para nu mabok ti Éfraim, sarta éta ngawengku nyabut kamampuhan maranéhna pikeun mikawanoh

kayaktian. “Batu sirah juru” téh matak héran dina paningal jalma-jalma anu miboga “anggur anyar” milik Yoél.

Para nu mabok henteu tiasa maca éta kitab anu disegel, boh kapamingpinan anu dilambangkeun salaku “anu diajar” boh jamaah awam anu dilambangkeun ku “anu teu diajar.” Mustahil pikeun para nu mabok ngartos kalayan leres kasaksian nubuat tina Kitab Suci anu dilambangkeun salaku “kitab anu disegel.” Para nu mabok ogé dua kali diidéntifikasi salaku jalma-jalma anu “nyimpang tina jalan.” Sakali deui hal ieu kacatet dina Yesaya dua puluh dalapan, hiji petikan utama Kitab Suci ngeunaan hujan ahir, di mana Yesaya ngidéntifikasi “pangreureuhan jeung kasegeran” anu ku para nu mabok teu daék didangu. “Pangreureuhan jeung kasegeran” éta mangrupa hiji amanat, sabab éta tiasa didangu.

Mabok anu geus nyéséskeun jalma-jalma nu mabok tina jalan “lalampahan-lalampahan baheula” dina kitab Yeremia, nyaéta “jalan” anu kudu ditempuh sangkan manggihan hujan ahir, anu ku Yeremia dilambangkeun minangka “pangreureuhan.” Panolakan kana pesen hujan ahir ku jalma-jalma nu mabok ti Éfraim téh mangrupa poko perkara anu husus dina Firman Allah. Maranéhna mabok lantaran nolak pikeun mulang deui kana sajarah dasar anu nyadiakeun pola pikeun sajarah saratus opat puluh opat rébu, nyaéta sajarah hujan ahir.

“Pagawean anu ajaib” anu dilaksanakeun ka jalma-jalma mabok ti Éfraim lumangsung dina mangsa curahan hujan ahir. Dina mangsa hujan ahir hiji talatah pangujian ngahasilkeun dua golongan panyembah, anu digambarkeun ku “anggur” anu ku maranéhna diinum. Nu jahat geus nolak ngadasarkeun panerapan nubuat maranéhna kana garis-garis sajarah suci, sedengkeun anu ngagunakeun metodologi “garis demi garis” tina Yesaya dua puluh dalapan nginum “anggur anyar.” Kamabokan nu jahat katémbong dina teu mampuhna maranéhna ngartos nubuat, sarta kaayaan buta maranéhna disababkeun ku kahayang anu teu aya pikeun balik ka jalan-jalan heubeul anu jadi dasar. Yesus ngagentos urang Yahudi anu sok nyela ku nanya naha maranéhna kungsi maca ngeunaan batu anu ditolak, tuluy jadi batu poko juru.

Batu anu jadi hulu juru ngalambangkeun yén bebeneran nubuat, nyaéta yén pondasi atawa batu juru éta kagandakeun dina batu puncak. Batu alfa ogé mangrupa batu omega. Prinsip nubuat anu utama, anu netepkeun jeung nyangga metodologi “garis demi garis” — anu mangrupa metodologi hujan panungtungan — nyaéta yén awal hiji perkara ngagambarkeun tungtung hiji perkara. Prinsip nubuat anu utama dina gerakan Millerite nyaéta prinsip sapoé pikeun sataun, anu diteguhkeun nalika malaikat tina Wahyu sapuluh turun. Prinsip nubuat anu utama dina gerakan saratus opat puluh opat rébu nyaéta yén awal ngagambarkeun tungtung, anu diteguhkeun nalika malaikat tina Wahyu dalapan welas turun.

Firman nubuat Allah kacida rinci dina ngajelaskeun faktor-faktor anu patali jeung hujan panungtungan. Salah sahiji kanyataan éta nyaéta yén jalma-jalma mabok ti Éfraim henteu mampuh ngakuan hujan panungtungan, sarta ieu dipralambangkeun ku urang Yahudi anu nyangka ka Pétrus yén para murid éta mabok. Prinsip utama tina métodologi éta dipidangkeun sacara langsung minangka Alfa jeung Oméga terus-terusan dina jero Firman Allah, tapi Firman éta geus diségél pikeun maranéhna. Métodologi éta, aturan utama kenabian, jeung amanat hujan panungtungan téh

mangrupa sawatara téma anu disucikeun dina hiji garis sajarah kenabian anu dipidangkeun minangka hiji “pagawéan anu ajaib.”

Geus datang deui firman PANGERAN, Nu Maha Kawasa, ka sim kuring, saur-Na kieu, “Kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Kawasa: Kami timburu ka Sion ku timburu anu agung, enya, Kami timburu ka manehna ku amarah anu kacida. Kieu timbalan PANGERAN: Kami geus mulih ka Sion, sarta baris calik di tengah Yerusalem; jeung Yerusalem bakal disebut kota bebeneran; ari gunung PANGERAN Nu Maha Kawasa, gunung suci. Kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Kawasa: Engké kénéh bakal aya kolot lalaki jeung kolot awéwé anu calik di jalan-jalan Yerusalem, masing-masing nyekel tongkat dina leungeunna lantaran geus kacida sepuhna. Jeung jalan-jalan kota éta bakal pinuh ku budak lalaki jeung budak awéwé anu maruragan di jalan-jalanna.”

Kieu timbalan PANGERAN sarwa kawasa: Lamun hal ieu kacida matak anéhna dina panon sesa ieu bangsa dina poe-poe ieu, naha bakal matak anéh kénéh dina panon Kami? kitu timbalan PANGERAN sarwa kawasa. Kieu timbalan PANGERAN sarwa kawasa: Tingali, Kami baris nyalametkeun umat Kami ti tanah wetan jeung ti tanah kulon; sarta Kami baris mawa maranéhna, tuluy maranéhna bakal cicing di tengah Yerusalem; jeung maranéhna bakal jadi umat Kami, sarta Kami bakal jadi Allah maranéhna, dina kayaktian jeung dina kaadilan. Kieu timbalan PANGERAN sarwa kawasa: Kudu sing kuat leungeun aranjeun, he aranjeun anu dina poe-poe ieu ngadéngé kecap-kecap ieu tina sungut para nabi, anu aya dina mangsa pondasi Bait PANGERAN sarwa kawasa diteundeun, supaya Bait Allah bisa diwangun. Sabab saméméh poe-poe ieu teu aya upah pikeun manusa, ogé teu aya upah pikeun sato; kitu deui teu aya katengtreman pikeun anu indit kaluar atawa anu datang asup ku lantaran kasangsaraan éta; sabab Kami ngajadikeun sakabéh jalma, masing-masing, silih lawan jeung tatanggana. Tapi ayeuna Kami moal deui ka sesa ieu bangsa saperti dina mangsa-mangsa baheula, kitu timbalan PANGERAN sarwa kawasa. Jakaria 8:1–11.

Zakaria nyarios, “Mugia leungeun maraneh kuat, eh maraneh anu ngadangu dina poe-poe ieu kecap-kecap ieu tina sungut para nabi, anu aya dina poe nalika pondasi Bait PANGERAN semesta alam diteundeun, supaya Bait Allah teh bisa diwangun.” Nu nguatkeun umat Allah nyaeta amanat ngeunaan pondasi anu jadi batu puncak. Eta amanat teh nyaeta yen sajarah Millerite diulang deui dina sajarah saratus opat puluh opat rebu.

Kristus naros, “Lamun hal eta matak héran dina panon sesa umat ieu dina mangsa ieu, naha hal eta ogé matak héran dina panon Kami?” Patarosan éta nandakeun jaman nubuat tina “pagawéan anu matak héran”-Na Allah anu jadi poko sawala unggal nabi, tapi ogé nandakeun waktu gerakan Laodikea tina saratus opat puluh opat rébu robah jadi gerakan Filadelfia tina saratus opat puluh opat rébu. Éta téh titik anu sarua jeung waktu maranéhna dimeteraian, jeung titik anu sarua nalika gerakan éta robah tina militan jadi unggul, anu ogé mangrupa tempat padamelan ngahijikeun ketuhanan jeung kamanusaan di antara golongan jalma ieu diréngsékeun sacara tuntas nalika tempat suci saéstuna diberesihan. Ieu tiasa kanyahoan dina ayat-ayat éta, sabab sajarah nubuat anu diwakilan ku “pagawéan anu matak héran”-Na téh matak héran dina panon Allah jeung dina panon sesa umat, sarta panon ka panon téh lambang kasatunggalan. Kasatunggalan anu digambarkeun di dieu nyarioskeun ngeunaan pameteraian umat Allah anu nuturkeun Anak Domba ka mana waé

Anjeunna angkat, anu geus ngahontal hiji kaayaan nepi ka maranéhna leuwih milih paéh tibatan dosa jeung nyasarkeun gambaran kana tabiat Kristus.

Mikha nangtukeun sajarah pondasi Israil baheula minangka “hal-hal anu ajaib.”

Numutkeun kana poe-poe kaluarna maneh ti tanah Mesir, Kami bakal nembongkeun ka anjeunna hal-hal anu ajaib. Mikha 7:15.

“Pagawéan-pagawéan anu ajaib” téh sajarah dasar anu disebut “ajaib” sabab sajarah dasar éta diulang deui dina sajarah panungtungan, anu dilambangkeun ku batu puncak.

“Pagawéan-pagawéan anu ajaib” téh nya éta sajarah anu dimimitian ku batu juru sarta dipungkas ku “batu puncak.” “Pagawéan-pagawéan-Na anu ajaib” geus dinyatakeun dina sajarah Musa sarta diulang deui dina sajarah Kristus. Musa téh batu juru, sarta Kristus téh batu puncak. Sacara nubuat, Musa téh Alfa jeung Kristus téh Oméga.

“Dimimitian ti Musa, nyaéta Alfa sajati tina sajarah Alkitab, Kristus ngajentrekeun dina sakabéh Kitab Suci hal-hal anu nyangkem diri-Na.” *The Desire of Ages*, 797.

Musa ngajar, jeung Petrus ngagunakeun kecap-kecap Musa dina poé Pentakosta pikeun nuduhkeun yén Musa téh ngalambangkeun Kristus.

Tapi eta sagala perkara, anu ti heula ku Allah geus ditembongkeun ku sungut sakabeh nabi-Na, yen Kristus kudu sangsara, ku Mantenna geus katenepan kitu. Ku sabab eta, tobatlah maraneh sarta baralik, supaya dosa-dosa maraneh dipupus, supaya mangsa panyegeran datang ti payuneun Gusti; sarta supaya Mantenna ngutus Yesus Kristus, anu ti heula geus diwawarkeun ka maraneh: Anu ku sawarga kudu ditarima nepi ka mangsa pamulihan sagala perkara, anu ku Allah geus diucapkeun ku sungut sakabeh nabi-Na anu suci ti mimiti dunya. Sabab Musa saéstuna geus ngandika ka karuhun-karuhun, ‘Hiji Nabi bakal dihudangkeun ku Gusti Allah maraneh pikeun maraneh ti antara dulur-dulur maraneh, sarupa jeung kaula; ka Anjeunna maraneh kudu ngadéngé dina sagala perkara naon bae anu bakal diucapkeun-Na ka maraneh. Jeung bakal kajadian, yen unggal jiwa anu henteu daék ngadéngé ka Nabi eta, bakal dipupus ti antara umat.’ Sumuhun, jeung sakabeh nabi ti Samuel jeung anu saterusna, saloba anu geus ngandika, maranehna oge geus ngaramalkeun ieu poe-poe. Rasul 3:18–24.

Musa minangka alfa jeung Kristus minangka oméga diteguhkeun ku kasaksian kadua Pétrus ngeunaan Musa dina curahan Pentakosta, sarta ku kituna Pétrus nekenkeun jeung ngaidéntifikasi yén hiji unsur utama tina amanat hujan ahir (jeung pasulayan anu dihudangkeun ngalawanna) nyaéta prinsip nubuat “alfa jeung oméga.” Prinsip éta téh mangrupa padanan pikeun saratus opat puluh opat rébu kana prinsip taun/poé dina sajarah Millerit. Prinsip “alfa jeung oméga” nyaéta prinsip ‘pondasi jadi batu puncak,’ nyaéta prinsip-prinsip ‘Musa jeung Anak Domba,’ ku sabab éta, ku ilham, éta diidéntifikasi minangka salah sahiji ayat dina lagu kebon anggur, anu ogé mangrupa lagu Musa jeung Anak Domba.

Mimiti jeung panutup anu digambarkeun ku rupa-rupa garis nubuat ngawakilan sajarah tempat Allah ngalaksanakeun “pagawéan-pagawéan-Na anu ajaib,” sarta cahaya anu dikaluarkeun tina pangaweruh kana naon anu dilambangkeun ku “pagawéan-pagawéan anu ajaib” éta anu ngarobah

saurang Laodikea jadi Filadelfia, sahingga jadi hiji batu dina hiji bait suci anu keur diwangun, sakumaha bait suci Millerite diwangun salila 46 taun nepi ka 22 Oktober 1844 nalika Gusti ngadadak sumping ka bait suci-Na.

Lamun enya maranéh geus ngaraosan yén Gusti teh welas asih. Ka Anjeunna maraneh daratang, ka hiji batu anu hirup, anu saenyana ku manusa ditampik, tapi ku Allah dipilih jeung mulya. Maraneh oge, saperti batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji kaimaman anu suci, pikeun ngahaturkeun kurban-kurban rohani, anu ditarima ku Allah ku jalan Yesus Kristus. Ku sabab eta, dina Kitab Suci oge kaunggel kieu, “Tingali, Kami neundeun di Sion hiji batu juru poko, anu dipilih, anu mulya; jeung sing saha anu percaya ka Anjeunna moal meunang kaciri.” Ku kituna pikeun maraneh anu percaya, Anjeunna teh mulya; tapi pikeun maranehna anu henteu nurut, “batu anu ditampik ku para tukang ngawangun, eta pisan anu jadi batu juru utama,” jeung, “hiji batu anu nyababkeun titajong, jeung hiji cadas anu nyababkeun kasandung,” nya eta pikeun maranehna anu titajong ku pangandika, ku sabab henteu nurut; kana eta maranehna oge geus ditangtukeun. Tapi maraneh teh hiji turunan anu kapilih, hiji kaimaman karajaan, hiji bangsa anu suci, hiji umat kagungan sorangan; supaya maraneh ngawartakeun kamulyaan Anjeunna anu geus nimbalan maraneh kaluar tina gelap kana cahaya-Na anu ajaib: anu baheula lain umat, tapi ayeuna jadi umat Allah; anu baheula can meunang rahmat, tapi ayeuna geus meunang rahmat. 1 Petrus 2:3–10.

Disebat kana cahaya-Na anu ajaib nandakeun iraha éta panggilan ditepikeun, sabab patokan jalan taun 1888, anu ku ilham disaluyukeun jeung pemberontakan Korah dina sajarah alfa Musa, nalika dibawa ka poé-poé panungtungan, saluyu jeung 9/11, nalika pesen Laodikea sumping babarengan jeung malaikat katilu nurutkeun ilham. Jalma-jalma Laodikea dina nubuat téh “buta,” hartina maranehna aya dina poék, jeung panggilan pikeun kaluar tina poék mimiti nalika pesen Laodikea sumping dina 1856, 1888, jeung 9/11. Dina 9/11 éta “panggilan kaluar tina poék” lain ngan saukur panggilan pikeun ngartos cahaya malaikat dina Wahyu dalapan welas, tapi ogé panggilan ka anu ngadéngé asup kana sajarah éta sorangan, tempat “padamelan-padamelan-Na anu ajaib” ti Allah bakal manggihan panggenapan-panggenapan anu sampurna.

Geus sababaraha kali dibuktikeun salila tilu dasawarsa ka tukang yén harti profétik tina “injil langgeng” téh mangrupa hiji sajarah nalika hiji bebeneran profétik dibuka segélna, anu ngamimitian hiji prosés pangujian tilu léngkah, kalayan dua ciri bédana dina éta tilu ujian. Dua ujian anu kahiji béda sipatna ti ujian anu katilu, sabab anu katilu téh mangrupa ujian lakmus anu nembongkeun naha anjeun lulus dina ujian kahiji jeung kadua. Bédana séjén dina injil langgeng nyaéta yén anjeun kudu lulus dina ujian anu keur lumangsung supaya bisa kalibet dina ujian anu salajengna.

Sajarah “karya-karya anu ajaib” ogé mangrupa sajarah tempat “injil langgeng” ngahontal puncakna, sabab jam pangadilan anu diumumkeun ku malaikat kahiji sarta diidentifikasi minangka injil langgeng manggihan kacumponan anu sampurna dimimitian dina 9/11. Pangadilan anu dipapatahan minangka peringatan ka kaum Millerite nyaéta 22 Oktober 1844 nalika panto ditutup dina misil tina sapuluh parawan, ku kituna janten tipologi hukum Minggu nalika panto ditutup deui dina misil sapuluh parawan. 9/11 ngumumkeun yén jam pangadilan éksékutip Allah dimimitian

dina hukum Minggu, sakumaha kaum Millerite ngumumkeun yén jam pangadilan pamariksaan dimimitian dina 22 Oktober 1844.

Ti 9/11 nepi ka hukum Minggu mangrupa hiji mangsa anu dilambangkeun minangka “pagawean-pagawean Allah anu ajaib,” sarta sakumaha batu dasar anu jadi “sirah juru,” jeung sakumaha “mangsa Pentekosta,” jeung sakumaha “Habakuk pasal dua,” jeung sakumaha “waktu panyegelan saratus opat puluh opat rébu,” jeung sakumaha “waktu ujian gambar sato galak,” jeung sakumaha “injil anu langgeng,” jeung sakumaha “sajarah suci taun 1840 nepi ka 1844,” jeung sakumaha sajarah “Wahyu pasal sapuluh,” jeung sakumaha “sajarah ti baptisan Kristus nepi ka pupusna-Na.”

Sajarah anu dipidangkeun dina hiji fraktal ku baptisan-Na ngamimitian mangsa 2520 poé anu réngsé dina salib. Baptisan Kristus ngalambangkeun pupusna, panguburan, jeung kabangkitan-Na, anu kacumponan sacara harfiah dina ahir 1260 poé.

Nalika Roh Suci lungsur dina waktos baptisan Kristus, éta ngalambangkeun lungsurna malaikat dina Wahyu dalapan welas dina 9/11. Sarébu dua ratus genep puluh poé nubuat saterusna, kajadian-kajadian anu dilambangkeun ku baptisan éta kacumponan sacara harfiah dina salib. Sajarah ti baptisan nepi ka salib ngandung sajarah alfa anu sipatna simbolis, anu kacumponan sacara harfiah dina ahir mangsa éta. Sajarah alfa jeung omega téh mangrupikeun fraktal tina sakabéh sajarah umum éta. Sajarah ti baptisan nepi ka salib nyaéta “padamelan-padamélan Allah anu ajaib,” jeung sajarah éta ogé dilambangkeun ku “baptisan Kristus,” sarta ogé ku “pupusna, panguburan, jeung kabangkitan-Na” sacara harfiah, ku kituna ogé ku “baptisan Israél baheula di Laut Beureum,” sarta ogé ku “baptisan dalapan jiwa dina mangsa sajarah Nuh.” Sakabéh mangsa ieu ngagambarkeun sajarah “padamelan-padamélan-Na anu ajaib.”

Nalika nyangkem kana angka 8 minangka lambang kabangkitan, nya éta dalapan jiwa nu aya dina bahtera anu jadi sebutan kahiji ngeunaan angka dalapan minangka lambang; sarta nurutkeun aturan sebutan kahiji, sakabéh rinci nubuat téh aya dina sebutan kahiji éta. Dalapan jiwa éta keur ngalangkung ti bumi heubeul ka bumi anyar, enya lain?

Dalapan jiwa éta hirup nembus mangsa hujan, tapi sakabéh jalma anu nolak pesen pangéling-ngéling ngeunaan hujan éta maot, leres? Dalapan jiwa anu angkat ka bumi anyar, anu dilambangkeun ku sajarah pesen pangéling-ngéling anu ditolak, panto anu katutup, hujan, jeung bumi anyar, ngalangkungan hiji parobahan dispensasional ti dunya heubeul ka dunya anyar.

Parobahan dispensasi anu nandaan dalapan jiwa anu mangrupikeun saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta peralihan ti Laodicea ka Philadelphia, anu ogé mangrupa peralihan ti gereja nu keur perang, anu diwangun ku gandum jeung jukut daria, ka gereja nu meunang kamulyaan, anu ngan diwangun ku kurban gandum bungbuahan mimiti, anu diangkat jadi kurban panji sangkan katingali ku sakumna dunya, sarupa jeung ningali hiji parahu nyorangan dina cai anu keur badai. Maranéhna téh nyaéta anu 8, anu asalna tina 7, sarta sajarah panyabrangan bahtera jeung panyabrangan Laut Beureum duanana mangrupa gambaran tina “padamelan-Na anu ajaib.”

Jiwa-jiwa itu nyaéta maranéhana anu geus dihudangkeun deui pikeun ngeusi kacumponan Wahyu 11:11. Maranéhna nyaéta umat perjangjian Allah, anu dilambangkeun ku bapa maranéhna, Ibrahim, anu ngagem tanda perjangjian ngaliwatan sunat anu kudu dilaksanakeun dina poé ka dalapan.

Sakabéh garis ieu ngagambarkeun mangsa waktu anu sarua, sarta mangsa waktu éta dimimitian ku pondasi 9/11 sarta ditungtungan ku hukum Minggu. 9/11 nyaéta batu pondasi jeung hukum Minggu nyaéta batu puncak. Dina sajarah ngawangun deui Yerusalem dina jaman Nehemia jeung Ezra, pondasi éta diréngsékeun dina mangsa sajarah dekrit kahiji, sarta Bait Allahna sorangan geus réngsé lila saméméh dekrit katilu. Dina sajarah Millerite, pondasi-pondasi ditegakkan dina bulan Méi 1842 nalika bagan 1843 diterbitkeun. Bait Allah Millerite kudu diadegkeun salila opat puluh genep taun, ti 1798 nepi ka 1844. Saméméh 22 Oktober 1844, Bait Allah Millerite geus réngsé, kalayan batu puncakna nyaéta Seruan Tengah Peuting. Nalika Seruan Tengah Peuting réngsé dina 22 Oktober 1844, alfa jeung dekrit katilu taun 457 SM geus patepung jeung pasanganna dina omega taun 1844. 457 SM minangka alfa tina 2300 taun, jeung 1844 minangka omega. Duanana sarua dina hiji tingkatan, sabab dekrit atawa malaikat, duanana téh pesen, sarta duanana ngalambangkeun hukum Minggu, di mana bakal aya hiji dekrit jeung di mana pesen malaikat katilu ngagedéan jadi seruan tarik.

Ti taun 457 SM nepi ka taun 408 SM, opat puluh salapan taun ku Daniel dipikawanoh minangka mangsa waktu nalika urang Yahudi bakal ngarampungkeun pangwangunan, “jalanna bakal diwangun deui, kitu deui témbokna, sanajan dina mangsa kasusah.”

Ku sabab kitu, sing terang jeung sing ngartos, yén ti saprak kaluarna parentah pikeun mulangkeun jeung ngawangun deui Yerusalem nepi ka Al Masih, Sang Pangéran, bakal aya tujuh minggu, jeung genep puluh dua minggu; jalan-jalanna bakal diwangun deui, kitu deui témbokna, sanajan dina mangsa-mangsa kasusah. Daniel 9:25.

457 SM jeung 1844 téh mangrupikeun alfa jeung omega pikeun nubuat 2300 taun. Duanana ngalambangkeun hukum Minggu, sabab minangka alfa jeung omega maranéhna sarua, jeung kuciwa taun 1844 ku ilham disaluyukeun jeung kuciwa dina salib. Lamun 1844 ngalambangkeun salib, jeung enya kitu, mangka pasangan alfana (457 SM) ogé kitu. Taun 1844 nepi ka 1863 ngagambarkeun prosés pangyujian malaikat katilu. Prosés pangyujian éta dilambangkeun ku 49 taun antara parentah katilu, parentah hukum Minggu, jeung ngarampungkeun pagawean jalan jeung témbok anu lumangsung dina mangsa kasusah.

Ti taun 457 SM nepi ka 408 SM mangrupa sajarah alfa tina 2300 taun anu ngagambarkeun sajarah omega ti 1844 nepi ka 1863. Dua sajarah éta ngagambarkeun sajarah saratus opat puluh opat rébu sanggeus maranéhna diségél dina hukum Minggu nepi ka waktu kasempetan ujian manusa ditutup. Pagawéan saratus opat puluh opat rébu nyaéta nyaur lalaki jeung awéwé supaya balik deui ka “jalan-jalan heubeul”, anu ku Yesaya dipidangkeun minangka ngawangun deui tempat-tempat ruruntuhan baheula, sarta anu ku Yermia diidentifikasi minangka jalan anu nungtun kana amanat hujan panungtungan. “Témbok” téh nyaéta hukum Allah anu ku saratus opat puluh opat rébu bakal diwakilan ka sakumna dunya minangka hiji panji. Ieu bakal kajadian dina mangsa kasusah tina

cilaka katilu Islam, sabab Islam anu matak ngamurka bangsa-bangsa. Pagawéan éta jeung mangsa-mangsa kasusah éta terus lumangsung nepi ka Mikail ngadeg.

Ku kituna, lamun anjeun tiasa ningali yén taun 457 SM nepi ka taun 408 SM téh mangrupa hiji mangsa nubuat anu dimimitian ku parentah katilu sarta ngalambangkeun hiji mangsa nubuat anu dimimitian dina taun 1844 ku datangna malaikat katilu sarta réngsé dina taun 1863, mangka anjeun tiasa ningali yén patalina maranéhna jeung nubuat 2300 taun, boh minangka titik awal boh minangka titik ahir, nandaan maranéhna minangka alfa jeung omega dina hubunganana hiji jeung nu séjén. Mangsa kasusah dina jaman Néhémia ngagambarkeun mangsa kasusah anu mingpin ka Perang Sipil sarta ngawengku éta ogé. Mangsa opat puluh salapan taun dina sajarah alfa ngawakilan mangsa 19 taun dina sajarah omega. Mangsa 19 taun éta ogé dilambangkeun ku 19 taun dina awal nubuat 65 taun dina kitab Yesaya.

Sabab hulu Siria teh Damsik, jeung hulu Damsik teh Rézin; sarta dina genep puluh lima taun deui Éfraim bakal diremuk, nepi ka henteu deui jadi hiji bangsa. Yesaya 7:8.

Yesaya ngedalkeun ieu nubuat dina taun 742 SM, sarta 19 taun ti harita, dina taun 723 SM, karajaan kalér dibawa kana pangbuangan salila 2520 taun, nu lekasanana dina taun 1798. Salapan welas taun ti 742 SM nepi ka 723 SM saluyu jeung salapan welas taun ti 1844 nepi ka 1863, sabab 19 taun nu kahiji mangrupa alfa tina nubuat ieu jeung 19 taun nu panungtung mangrupa omegana. Dina sajarah 19 taun éta, raja jahat Ahas ditepungan ku Yesaya kalayan amanat hujan panungtung, sakumaha digambarkeun dina ayat dalapan minangka amanat ngeunaan “tujuh kali.” Ahas nolak amanat éta, sakumaha Adventisme Millerit Laodikea dina taun 1863 ogé nolakna.

Dina mangsa éta, imam agung Ahaz ngadatangan Asyur, mawa balik rarancang kuil kapir maranéhna, tuluy Ahaz maréntahkeun sangkan éta diwangun di buruan Bait Allah. Jalur ieu sajajar jeung carita nabi anu henteu taat, anu teu meunang mulang ka Yuda ngaliwatan jalan anu sarua jeung jalan manéhna datang, tapi manéhna mulang kénéh sarta katipu ku nabi palsu jeung tukang bohong, anu ngalambangkeun mulang deui kana metodologi Protestan anu murtad pikeun nyumput tina pamahaman Millerite ngeunaan “tujuh kali” dina hiji pangujudan klasik tina anjing anu balik deui kana utahna sorangan.

Hal ieu lumangsung nalika Perang Sipil antara karajaan kalér jeung karajaan kidul keur mimiti lumangsung, ku kituna janten perlambang Perang Sipil di Amérika Sarikat nalika mangsa 19 taun éta diulang deui. 742 SM nepi ka 723 SM ngawakilan mangsa 19 taun ti 1844 nepi ka 1863, anu ngawakilan mangsa ti hukum Minggu nepi ka panutupan mangsa pangasih. Sajarah ti 9/11 nepi ka hukum Minggu nyaéta sajarah ujian gambar sato galak di jero Amérika Sarikat anu diduplikasi dina ujian gambar sato galak sadunya anu dimimitian dina hukum Minggu. Ku sabab kitu, mangsa-mangsa 19 taun anu ngawakilan hukum Minggu nepi ka panutupan mangsa pangasih, ogé ngawakilan sajarah ti 9/11 nepi ka hukum Minggu, nyaéta sajarah “padamelan-padamélan-Na anu ajaib.”

Urang baris neraskeun dina artikel salajengna.

Geus firman PANGERAN sumping ka kaula, pokna, “Eh anak manusa, naha éta paribasa anu maraneh gunakeun di tanah Israil, anu nyebutkeun, ‘Poé-poé téh dipanjangkeun, jeung unggal tetenjoan gagal’? Ku sabab éta, bejakeun ka maranehna, kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Kawasa: Kami bakal ngaleungitkeun éta paribasa, nepi ka maranehna moal deui ngagunakeunana jadi paribasa di Israil; tapi pok ka maranehna, ‘Poé-poé geus deukeut, kitu deui kalaksananaan unggal tetenjoan.’ Sabab moal aya deui tetenjoan anu sia-sia atawa ramalan anu ngabobodo di antara kaum Israil. Sabab Kami teh PANGERAN: Kami bakal nyarita, jeung kecap anu ku Kami diucapkeun bakal kajadian; éta moal dipanjangkeun deui; sabab dina jaman maraneh, eh kaum anu doraka, Kami bakal ngucapkeun kecap éta, sarta bakal ngalaksanakeunana,” timbalan PANGERAN Nu Maha Kawasa.

Geus sumping deui pangandika PANGERAN ka sim kuring, saur-Na, “Anaking manusa, ieu maranéhna ti kulawarga Israil nyarita, ‘Tetenjoan anu anjeunna tingali téh pikeun poé-poé anu masih lila kénéh bakal datang, sarta anjeunna ngaramalkeun ngeunaan mangsa-mangsa anu masih jauh.’ Ku sabab éta, sebutkeun ka maranéhna, kieu timbalan Gusti ALLAH: Moal aya deui salah sahiji pangandika Kami anu ditunda-tunda; sabalikna, pangandika anu geus ku Kami diucapkeun bakal kalakon, saur Gusti ALLAH.” Yehezkiel 12:21–28.